

Книга Йоеля і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня — Номер п'ятнадцять

Jeff Pippenger

2025-12-21

Номер п'ятнадцять

Я стверджую, що для того, щоб мати найкращі шанси усвідомити значущість перших чотирьох віршів першого розділу книги пророка Йоеля, важливо зрозуміти зв'язок символу чотирьох поколінь із посланням про пізній дощ. Йоель співає пісню про виноградник, але його вступна строфа — це пророчий зв'язок завіту з чотирма поколіннями.

І сказав Аврамові: Знай достеменно, що твоє потомство буде прибульцем у землі, що не їхня, і служитимуть їм; і вони гнобитимуть їх чотириста років; а також той народ, якому вони служитимуть, Я судитиму; а потім вони вийдуть із великим багатством. А ти відійдеш до батьків своїх у мирі; будеш похований у добрій старості. Але в четвертому поколінні вони знову прийдуть сюди, бо беззаконня амореїв ще не сповнилося. Буття 15:13-16.

Цей уривок є пророцтвом, що сповнилося в житті Мойсея. Коли в книзі Йоїла починається пісня про виноградник із посиланням на чотири покоління наростаючого спустошення, цим книга Йоїла узгоджується з пророчим четвертим і останнім поколінням. Те покоління — це Петрове «обране покоління», покликане з темряви до Йоїла «дивного світла». Воно протиставлене своєму відповідникові — поколінню, представленому як «поріддя гадюче». Те четверте й останнє покоління представлене Йоаном, який є символом ста сорока чотирьох тисяч, що «покликані, і вибрані, і вірні».

Покликані 11 вересня, обрані під час Опівнічного Крику і вірні під час кризи недільного закону, так само як левіти були вірними під час повстань із золотим тельцем Аарона та Єровоама. Душі, які очищуються, як срібло, у Малахії 3, — це левіти, яких обирають під час звістки Опівнічного Крику, бо запечатання звершується через і завдяки виливанню Святого Духа.

У попередній статті ми окреслили лінії з історії Мойсея, якого сестра Вайт визначає як альфу біблійного пророцтва, який пророко пов'язується з Христом як омегою біблійного пророцтва. Мойсей — камінь підвалини, а Христос — верхній камінь. Обидва вони є символами визволення від гріха, як це показано у визволенні з Єгипту за днів Мойсея. Та всі прояви Божої сили, які відбулися через Мойсея, були далеко перевершені, коли Христос утвердив завіт із багатьма на один тиждень. Мойсей — альфа, а Христос — омега; омега — це число "22", а альфа — число "1".

Розглядаючи Мойсея, ми бачимо, що визволення, яке пронизує його пророче свідчення, пов'язане з водою. Його визволення з вод Нілу при народженні було прообразом Ноя в ковчезі. Хрещення в Червоному морі перегукується з Ноем і вісьмома, що були в ковчезі, і, у свою чергу, перегукується з хрещенням Ісуса Навина в річці Йордан, яке Христос повторив на тому самому місці. Свідчення Мойсея починається визволенням на річці Ніл і закінчується на берегах Йордану. Хрещення Христа було Його помазанням на свідчення протягом трьох з половиною років, що вело до Його смерті, яку на початку було символічно показано в Його хрещенні. Після Його воскресіння було лише кілька крапель, аж доки не відбулося повне виливання в день П'ятидесятниці.

Божа завітна обітниця людству починається з Ноя, а Його завітна обітниця вибраному народові через Авраама була виконана через Мойсея. Мойсей, альфа, був прообразом Ісуса, омеги, Який мав прийти й утвердити завіт з «багатьма», а не лише з вибраним народом. Як прообраз Христа, народження Мойсея узгоджується із завітом, даним Ноеві, з веселкою як знаком для всіх людей. Мойсей також узгоджується із завітом, даним вибраному народові, з обрізанням як знаком для вибраного народу. Мойсееве завітне служіння було спрямоване до «багатьох», а не лише до вибраного народу. Якби було не так, вони не мали б постійних клопотів через змішану громаду.

Посеред усіх різних «вод визволення», представлених протягом життя Мойсея, хрещення у Віфаварі на річці Йордан поєднує початок історії завіту стародавнього Ізраїлю в Обітованій землі з кінцем цієї історії, під час тижня, коли Христос підтвердив завіт із багатьма. Христове хрещення співвідноситься з хрещенням стародавнього Ізраїлю, і обидві історії свідчать про Його воскресіння, коли Він видихнув кілька крапель дощу, перед щедрими зливами на П'ятидесятницю через п'ятдесят днів потому. Увесь спектр від альфи до омеги в плані шляху від Мойсея до Христа постає у водах визволення.

Навчаючи цих учнів, Ісус показав важливість Старого Завіту як свідчення Його місії. Багато тих, хто називає себе християнами, нині відкидають Старий Завіт, стверджуючи, що він більше не має жодної користі. Але це не вчення Христа. Він так високо цінував його, що одного разу сказав: «Якщо Мойсея та пророків не слухають, то, хоч би й хто з мертвих воскрес, — не повірять». Луки 16:31.

«Це голос Христа, який звучить через патріархів і пророків від днів Адама й аж до завершальних сцен часу. Спаситель відкривається у Старому Заповіті так само ясно, як і в Новому. Саме світло пророчого минулого висвітлює життя Христа та вчення Нового Заповіту з ясністю і красою. Чудеса Христа — доказ Його божественності; але ще переконливішим доказом того, що Він — Викупитель світу, є порівняння пророцтв Старого Заповіту з історією Нового Заповіту». Бажання віків, 799.

У статтях, присвячених книзі Йоїла, ми «порівнюємо пророцтва Старого Завіту з історією Нового», а також із історією сучасного духовного Ізраїлю. Чи йдеться про Старий чи Новий Завіт, чи про історію трьох ангелів, що розпочалася 1798 року, усі ці лінії представлені як «голос Христа». Письмове свідчення Біблії та Духа Пророцтва є голосом Христа, а голос Христа — це голос Того, Хто є Словом Божим.

«Голос» Слова Божого — це Боже послання, виражене в Його писаному Слові. Його послання в останні дні — це послання про пізній дощ, що включає ранній дощ, після якого настають ранній та пізній дощ, згідно з Йоелем.

Іван Богослов уособлює сто сорок чотири тисячі, які повертаються на давні стежки, бо він чує за собою "голос". "Голос" позаду — це голос Христа "від часів Адама" й далі.

І я обернувся, щоб побачити голос, що говорив зі мною. І, обернувшись, побачив сім золотих світильників. Об'явлення 1:12.

Вірш становить перехід у першому розділі, бо до попереднього вірша Іван перебував на острові, що зветься Патмос, але в дванадцятому вірші він обертається, і відтоді Іван перебуває в Небесному Святилищі. Коли він обертається, він робить це тому, що в десятому вірші почув голос позаду.

Я був у Дусі в день Господній, і почув позаду себе гучний голос, мов сурми, що казав: Я — Альфа й Омега, Перший і Останній; і: Що ти бачиш, напиши в книгу, і надішли це семи церквам, що в Азії: до Ефеса, і до Смирни, і до Пергаму, і до Фіатири, і до Сард, і до Філадельфії, і до Лаодикії. Об'явлення 1:10, 11.

Іван представляє тих, хто чує позаду себе голос Христа. Він чує сурмовий заклик Єремії повернутися до стародавніх шляхів — шляхів, якими нечестиві відмовилися ходити, — і попереджувальну сурму, яку вони відмовляються слухати. Іван прислухався, і голос позаду нього назвав Себе Альфою й Омегою — Тим, Хто ілюструє новий шлях старим.

І посеред семи свічників — подібний до Сина Людського, зодягнений у довгу одежу аж до ніг і на грудях підперезаний золотим поясом. Голова Його та волосся були білі, немов вовна, білі, як сніг; а очі Його — немов полум'я вогню; а ноги Його — подібні до блискучої міді, ніби розжарені в печі; а голос Його — наче шум багатьох вод. І в правиці Його — сім зір; і з уст Його виходив гострий обоюдогострий меч; а обличчя Його — як сонце, що світить у силі своїй. Об'явлення 1:13–16.

У дванадцятому вірші Іван обертається й бачить видіння Христа, яке сестра Вайт узгоджує з видінням Христа, яке мав Даниїл, тобто з тим видінням, яке мали Ісая, Єзекія, Єзекіїль і Павло.

З палким прагненням я очікую часу, коли події дня П'ятдесятниці повторяться з ще більшою силою, ніж тоді. Іван каже: «Я бачив іншого ангела, що сховався із неба, маючи велику силу; і земля була осяяна його славою». Тоді, як і за П'ятдесятниці, люди почують істину, промовлену до них, кожен своєю мовою.

Бог може вдихнути нове життя в кожную душу, яка щиро бажає служити Йому [Адам і Єзекіїлева долина кісток], і може торкнутися вуст розпеченим вуглем із жертovníка [Ісая], і зробити їх красномовними для Його хвали. Тисячі голосів будуть наділені силою звіщати чудові істини Божого Слова. Заїкуватий язик розв'яжеться [Ісаїна інша мова], а боязкі зміцніють, щоб сміливо свідчити про істину. Нехай Господь допоможе Своему народові очистити храм душі від усякої скверни [Левіти Малахії] і підтримувати

такий тісний зв'язок із Ним, щоб вони могли стати учасниками пізнього дощу, коли він буде вилитий. Review and Herald, 20 липня 1886 р.

Видіння, яке ми розглядаємо, містить опис голосу Христа. Коли Іван обертається й чує голос Христа, він подібний до шуму «багатьох вод». Коли голос Христа говорить про Його завіт із людьми або з вибраним народом, його пов'язують із багатьма водами. Вістка з книги Даниїла, розділи 7–9, була розпечатана 1798 року, а потім, 1989 року, була розпечатана вістка з Даниїла, розділи 10–12. 1798 рік асоціюється з голосом річки Улай, а 1989-й — з голосом річки Хіддекел.

Світло, яке Даниїл отримав від Бога, було дане особливо для цих останніх днів. Видіння, які він бачив на берегах Улаю та Хіддекелу, великих рік Шінеару, тепер у процесі сповнення, і всі передречені події незабаром збудуться. Свідчення для служителів, 112.

Річка Йордан є зв'язком між альфа-історією завіту й омега-історією завіту стародавнього Ізраїлю. Слово «Йордан» означає «той, хто сходить» і уособлює Христа — «Великого Того, хто сходить».

Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі: Він, будучи в Божій подобі, не вважав за грабунок бути рівним Богові; але умалив себе самого, прийняв вигляд раба і став подібним до людей; і, виявившись як людина, упокорив себе та став слухняним аж до смерті, і то смерті хресної. Филип'ян 2:5-9.

Річка Йордан символізує Христа — «великого того, хто зійшов», і Йордан є зв'язком між альфою й омегою історії вибраного Божого народу, якому було дано виноградник доглядати. Води визволення Мойсея символізують голос Христа, який можна почути, якщо душа лише обернеться, щоб почути «голос позаду себе», і тоді почутим голосом буде голос багатьох вод. Від потопу за Ноя до зруйнування Єрусалима в 70 р. н. е. води визволення поставлені як віхи для Божого заповітного народу. Ці віхи відображають внутрішню історію остаточного Божого заповітного народу — ста сорока чотирьох тисяч. Вода, що живить річку Йордан, бере початок із роси та снігу, які накопичуються в горах Хермон, що утворюють витoki річки Йордан.

Пісня сходжень. Давидова. Ось, як добре й як приємно, коли брати живуть разом у згоді! Це немов дорогоцінне миро на голові, що стікає на бороду, на бороду Аарона, що спускається до подолу його шат; немов роса Хермона, що спадає на гори Сіону, бо там Господь повелів благословенню — життя навіки. Псалом 133:1–3.

Ті води також утворюють грот Пана, глибоку водойму, розташовану в печері в Паніумі (Даниїла 11:13–15) і Кесарії Пилиповій за часів Петра. Витoki річки Йордан також утворюють сатанинську водойму гроту Пана. Голос багатьох вод вказує на те, що велика боротьба між Христом і Сатаною розпочалася на високих вершинах гір Хермон.

І Я також кажу тобі: ти — Петро, і на цій скелі Я збудую Мою церкву; і ворота пекла не здолають її. Матвія 16:18.

Ім'я «Хермон» означає «священний, освячений, посвячений або відокремлений» і є символом Неба, джерела всієї води та початку великої боротьби, що представлена «брамами пекла» — так Ісус назвав грот Пана, коли перебував у Кесарії Пилипа. У тому контексті Симона Барйону було перейменовано на Петра. «Симон» означає «той, хто чує», а «Барйона» — «син голуба». Симон був символом душі, що почула звістку про хрещення Ісуса, яке представляв Святий Дух у вигляді голуба. Як той, хто почув звістку про Христове хрещення, він перетворюється на Петра, який представляє 144 000. Петро був запечатаний у Паніумі, що відповідає віршам 13–15 одинадцятої глави Книги Даниїла.

З вод Хермона річка Йордан — символ Христа — Великого Того, Хто зійшов, — завершує свій шлях у Мертвому морі. З Неба, де бере початок роса життя, Христос зійшов до смерті на хресті, що символізується Мертвим морем. Берегова лінія Мертвого моря — найнижча ділянка суходолу на Землі. Річка Йордан, що спускається, спускається до найнижчого рівня води на Землі, як і Христос зійшов до Своєї смерті на хресті. Від води життя до води смерті річка Йордан уособлює зішестя Христа з Неба на хрест.

Важливі теми біблійного пророцтва пов'язані з водою, а біблійне пророцтво — це голос Христа, який є голосом багатьох вод. Вавилонська блудниця сидить на багатьох водах, і води Євфрату висихають, щоб приготувати дорогу царям зі сходу, а купці й царі стоять віддалік і плачуть, бо кораблі Таршішу знищені посеред морів, а завіт зі смертю, який п'яниці Єфраїма прийняли, коли вони сховалися під брехнею, скасовується могутньою повинню папського недільного закону.

Коли Сестра Вайт посилається на "великі ріки Шинара", вона має на увазі річки Тигр і Євфрат. Ті води можна простежити до Едемського саду, де вони становлять третю й четверту з річок, що виходять із Едему.

А ім'я третьої річки — Хіддекел; вона тече на схід від Ассирії. А четверта річка — Євфрат. Буття 2:14.

Хіддекель — це Тигр, і, звісно, Євфрат був Євфратом, хоча сучасні історики та богослови з цим не погоджуються. Вони наполягають, що Улай був не великою рікою, а просто штучним акведуком у Персії, а не у Шінарі. Ті самі людські авторитети твердять, що єдиними двома скільки-небудь значущими ріками, пов'язаними з Шінаром, були Тигр і Євфрат, а пророчиця стверджує, що Улай і Хіддекель були «великими ріками Шінара».

Слова пророчиці про послання води протистоять сучасним фахівцям, як і давнім фахівцям — тим, що противилися Ноевому посланню про воду. Нам повідомлено, що два видіння, представлені двома річками, перебувають у процесі сповнення, і тому все, що представлене в тих двох видіннях, даних «двома великими ріками Шинара», незабаром збудеться. Послання, пов'язане з тими річками, — це голос Христа, бо Його голос — наче багато вод. Тигр і Євфрат представляють велику пророчу тему, і їхнє свідчення пов'язане із завітом, який встановив альфа Мойсей, що є тим самим завітом, який підтвердив омега Христос.

У пророцтві Тигр уособлює Ассирію, а Євфрат — Вавилон. У цьому сенсі вони є двома силами, зображеними Єремією як леви, що спочатку поведуть у полон північне царство, а згодом — південне.

Ізраїль — розігнана вівця; леви його розігнали: спочатку цар Ассирії пожер його; а врешті цей Навуходоносор, цар Вавилону, поламав йому кості. Єремії 50:17.

І Ассирія, і Вавилон були північними ворогами стосовно кожного з царств Ізраїлю, і тому є прообразами фальшивого царя півночі — папської влади. По суті, ті самі політичні та релігійні традиції втілювалися двома державами, що постали з одного культурного середовища, але політичний устрій Ассирії робив наголос на державному управлінні, тоді як Вавилон — на церковному управлінні, хоча вони були дуже подібні. Язичницький Рим і папський Рим на деяких рівнях тотожні, однак язичницький Рим уособлює державне управління, а папський Рим — церковне управління. Ассирія, у пророчому відношенні до Вавилону, була царством державного управління; за нею прийшов Вавилон — подібна держава, що наголошувала на церковному управлінні. Ассирія представляла язичницький Рим, а Вавилон представляє папський Рим. Усі ці чотири сили попирали Божу святиню та Його воїнство. Ассирія пов'язана з Тигром, а Вавилон — з Євфратом. Це узгоджується з висиханням Євфрату в книзі Об'явлення, щоб приготувати шлях царям зі сходу, як це прообразно показано в діянні Кира, який відвів води Євфрату, щоб повалити Вавилон. Вавилон — це Євфрат; Ассирія — це Тигр.

У пророцтві цар півночі завойовує світ під час кризи недільного закону, а згодом падає, проте це завоювання часто зображується як нестримна повінь. Оповідь про царя півночі, яку уособлюють Ассирія та Вавилон, символізується річками, адже вона розповідається голосом багатьох вод.

Землю між двома ріками називають Месопотамією, що означає 'земля між двома ріками'. Дві ріки символізують північну силу, яку Бог використовує, щоб карати Свій відступницький народ, розсіюючи його в полон. Одна з приток 'голосу багатьох вод' виявляється у назві "Паданарам", що згадується в Писанні лише десять разів. Перша згадка пов'язана із завітом, бо вона вказує на кровне походження Ревеки, дружини Ісаака. У вірші сказано:

Ісаакові було сорок років, коли він узяв за жінку Ревеку, дочку Бетуїла, сирійця з Паддан-Араму, сестру Лавана, сирійця.

На трьох свідках Мойсея було показано, що кінець сорока років веде до Кадешу, 1863 року та недільного закону. Шлюб Ісаака — це завітний шлюб, що типізує шлюб Христа зі ста сорока чотирма тисячами при недільному законі, що є 1863 роком, що є Кадешем, що є завершенням сорокарічної завітної історії. Ревека була дочкою сирійця і сестрою Лавана, сирійця, (який у наступному поколінні завітної історії порушив завіт із сином Ісаака Яковом.)

Бетуїл означає «дім спустошення або спустошника», тож Ребека була дочкою «дому спустошника». Сирія означає височину та плато, а Падан-Арам означає Месопотамію, або землю між. Ребека походила з роду сирійців, які прийшли з Месопотамії — височини між «Тигром Ассирії» та «Євфратом Вавилону», які представляють левів, яких Господь використав, щоб розсіяти своїх відступницьких овець. Дім спустошників був поєднаний з домом Божим у шлюбі Ісаака та Ребеки. Це не випадковість, що при першій згадці Падан-Араму ці дві ріки, які представляють пророчого царя півночі, зображеного як розливна повінь, вперше згадуються у Бутті 25:20.

Зв'язок дому запустіння з народом Божого завіту продовжується, коли Яків тікає від Ісава, опиняється у свого дядька Лавана і там працює два періоди по 2520 днів, щоб забезпечити наступний завітний шлюб. Один шлюб завершується розсіянням північного царства Ізраїлю, а інший — розсіянням південного царства. Коли відповідні періоди розсіяння цих двох царств закінчилися у 1798 і 1844 роках, шлюб, заради якого Яків працював протягом двох періодів по 2520 днів, сповнився, оскільки жених прийшов на шлюб 22 жовтня 1844 року.

То чи Христос тоді одружився з Лією, що означає «виснажена й втомлена», чи Він одружився з Рахіллю, що означає «добра мандрівниця»? Лія та Рахіль уособлюють два класи мандрівних дів: одну діву, що «втомлюється», і одну діву, що «добре мандрує», на шляху до шлюбу з Яковом 22 жовтня 1844 року.

Позаду них, на початку шляху, було встановлено яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було «опівнічним криком». Це світло сяяло вздовж усього шляху й освітлювало їм дорогу під ногами, щоб вони не спіткнулися.

"Якщо вони не зводили очей з Ісуса, який був безпосередньо перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто втомився і казав, що місто дуже далеко, а вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славу правдою, і з Його руки виходило світло, яке колихалося над адвентським гуртом, і вони вигукували: 'Алілуя!' Інші необачно відкинули світло позаду них і казали, що це не Бог вів їх так далеко. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спотикалися та втратили з поля зору орієнтир і Ісуса, і зірвалися зі стежки вниз, у темний і злий світ унизу." Ранні твори, 15.

У 1844 році філадельфійський міллеритський рух увійшов на весілля. Весілля 22 жовтня 1844 року відокремило два класи поклонників, представлені Рахіллю та Лією. Рахіль представляє клас, який успішно пройшов шлях до весілля 22 жовтня 1844 року, але клас Лії втомився. Тоді їх було відокремлено, і розпочався випробувальний процес третього ангела, саме там, де завершився випробувальний процес опівнічного крику.

Шлюб розпочався, і надалі він мав бути завершений та випробуваний. Шлюб було завершено 1846 року, і розпочався випробувальний процес третього ангела. У 1849 і 1850 роках Господь вдруге простягав Свою руку, щоб зібрати Свій останок. Тоді друга таблиця Авакума увійшла в історію, що було прообразлено другими скрижалями Закону. Після того як Мойсей розбив перші, були дані другі скрижалі. Таблиця 1850 року замінила таблицю

1843 року, а 1850 року випробування стародавнього Ізраїлю як Божої нареченої Нового Завіту продовжилося в напрямку до Кадешу та 1863 року.

У 1856 році ще більше води з двох річок пролилося з-під пера Хірама Едсона. Світло щодо «семи часів», що прийшло з-під пера Едсона, було тим світлом, представленим двома ріками, які розпочали своє пророче свідчення в Едемському саду. Едемський сад є символом бунту людства проти Божого закону, і саме там беруть початок води рік Улай та Хіддекел. Вони течуть крізь історію завіту, бо той Сад, символ бунту, є також місцем, де було заколото ягня, щоб дати одяг замість фігового листя, яким прикривалися Адам і Єва. Історія завіту починається із завіту життя між Адамом і Богом. Той завіт, символом якого було дерево життя, був порушений Адамом та Євою; це порушення започаткувало новий завіт життя, коли Агнець, заколений від заснування світу, дав одяг оголеній та загубленій парі. Дві ріки, що витікають із того Саду, зрештою стають символами сил, які Бог уживає як Свій жезл покарання.

О Асиріє, жезл Мого гніву, а палиця в їхній руці — Мое обурення. Пошлю його проти лицемірного народу, і проти народу Мого гніву доручу йому, щоб забрати здобич і взяти полон, і потоптати їх, як болото вулиць. Ісаїя 10:5, 6.

Ті дві річки витекли з Едему в родовід Ревеки та її завітний шлюб з Ісааком і далі — до Якова, де вода тих двох річок представлена як два окремі періоди по сім часів. Потім ті самі дві річки протікають крізь останні шість розділів Даниїла, де по три розділи відповідають кожній річці. Одна річка представляє зростання пізнання, яке було розпечатано в сьомому, восьмому й дев'ятому розділах, а інша річка представляє зростання пізнання, яке було розпечатано в десятому, одинадцятому та дванадцятому розділах.

Сьомий, восьмий і дев'ятий розділи подані як видіння Улаю, а Христос подібним чином зображений у десятому, одинадцятому й дванадцятому розділах. В обох річкових видіннях, представлених трьома розділами, Христос зображений як той, що стоїть на воді.

І сталося, коли я, саме я, Даниїл, побачив видіння і шукав розуміння, тоді ось став переді мною, як подоба чоловіка. І я почув чоловічий голос між берегами Улаю, що кликав і казав: Гавриїле, дай цьому чоловікові зрозуміти видіння. Даниїл 8:15, 16.

Видіння Христа в десятому розділі подібне до видіння, яке Іван бачив у першому розділі Об'явлення, а у видінні Даниїла восьмого розділу Палмоні перебуває над водами, як і в дванадцятому розділі, де Він був зодягнений у лляну одягу.

«Під час відвідин Гавриїла пророк Даниїл не міг прийняти подальших настанов; але через кілька років, бажаючи дізнатися більше про питання, ще не цілком пояснені, він знову став шукати світла і мудрості від Бога. „У ті дні я, Даниїл, був у жалобі три повні тижні. Я не їв приємного хліба, ні м'ясо, ні вино не входили в уста мої, і не намащувався я зовсім.... Тоді я звів очі свої й побачив, і ось: певний муж, зодягнений у вісон, а стегна його підперезані щирим золотом Уфазу. Його тіло також було подібне до берилу, а обличчя його — як вигляд блискавки, а очі його — як смолоскипи вогню, а руки його та ноги — подібні до блиску полірованої міді, а голос його слів — як голос натовпу.“»

Не хто інший, як сам Син Божий, з'явився Даниїлові. Цей опис подібний до того, який дав Іван, коли Христос явився йому на острові Патмос. Наш Господь тепер приходить з іншим небесним посланцем, щоб навчити Даниїла того, що станеться в останні дні. Це знання було дане Даниїлові й записане під натхненням для нас, на яких прийшли кінці світу. Review and Herald, 8 лютого 1881 р.

У видінні Христа при Хіддекелі в десятому розділі Христос перебуває над водою й зодягнений у льняну одягу, а у видінні при Улаї Він перебуває над водою. Видіння першого розділу Об'явлення узгоджується з видінням, представленим у видіннях при Улаї та Хіддекелі, де сестра Вайт зазначає, що це "не хто інший, як Син Божий". Коли вона визначає ангела десятого розділу Об'явлення, вона стверджує, що ангел був "не хто інший, як Ісус Христос". Ангел у десятому розділі Об'явлення підіймає руку до неба й клянеться Тим, Хто живе навіки віків, що узгоджується з видінням Христа в дванадцятому розділі, де Він підіймає обидві руки до неба й клянеться Тим, Хто живе навіки віків. У десятому розділі Об'явлення Він і на воді, і на землі.

Те, що є «між берегами» річки, — це вода, а Даниїл почув «голос чоловіка між берегами», тож голос походив від чоловіка над водою, і цей голос був шумом вод річки Улай.

І на двадцять четвертий день першого місяця, коли я був при березі великої ріки, яка є Хіддекел; Тоді я звів очі свої й подивився, і ось

певний чоловік, зодягнений у лляну одягу, чресла якого були підперезані щирим золотом з Уфазу: тіло його також було подібне до берилу, а обличчя — як вигляд блискавки, а очі — немов вогняні світильники, а руки його й ноги — за виглядом, як полірована мідь, а голос його слів — як голос натовпу. ...

А ти, Даниїле, сховай ці слова і запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто бігатиме туди й сюди, і знання помножиться. Тоді я, Даниїл, поглянув, і ось стояли ще двоє: один на цьому березі ріки, а другий на тому березі ріки. І один сказав чоловікові, зодягненому в лляну одягу, що був над водами ріки: Скільки ще часу до кінця цих чудес? І я почув чоловіка, зодягненого в лляну одягу, що був над водами ріки, як він підняв праву і ліву руку до неба і присягнув тим, хто живе навіки, що це буде на час, часи й половину часу; і коли буде довершено розпорошення сили святого народу, тоді все це закінчиться.

І почув я, але не зрозумів: тоді сказав я: О мій Господи, який буде кінець усьому цьому? І він сказав: Иди, Даниїле, бо ці слова замкнені й запечатані аж до часу кінця. Багато хто очистяться, вибіляться й будуть випробувані; а нечестиві чинитимуть нечестиво: і ніхто з нечестивих не зрозуміє; а мудрі зрозуміють. Даниїла 10:4-6; 12:4-10.

Великі ріки Шінеар, як їх називає сестра Вайт, обидві пов'язані з видінням, де Христос перебуває на водах і промовляє, бо Його голос — як шум багатьох вод. В обох видіннях ставиться питання «доки?». Обидві ріки також представлені у «питанні й відповіді» восьмого розділу книги Даниїла, що є центральною колоною та підвалиною адвентизму. Там дві ріки є символами «семи часів» розсіяння і потопання як святині, так і воїнства. Дві ріки виконують свою роль Божого жезла покарання, лише для того, щоб потім влитися в

мілеритську історію першого ангела, де Вільям Міллер відкрив свою першу пророчу коштовність, якою була лінія «семи часів» у Левіті двадцять шостому. Дві ріки представляють два розсіяння тривалістю 2520 років, що були здійснені двома левами Ассирії та Вавилону, які представлені Тигром і Євфратом, і, звісно, Лією та Рахілло, племінницями Ревеки, чий завітний шлюб відбувся, коли Ісаакові було сорок років, як записано в Буття 2520.

Міллер представив лише розсіяння «семи часів» проти південного царства Юди, що сповнилося в 1844 році разом із пророцтвом про 2300 років. У 1856 році «нове вино» «семи часів» ідентифікувало те саме розсіяння щодо північного царства, яке завершилося 1798 року. Як перше пророче відкриття Вільяма Міллера, вода річки Євфрат з'явилася як альфа-доктрина в історії першого ангела. Вода річки Улай з'явилася разом із третім ангелом. Альфа-відкриттям Міллера були «сім часів», представлені річкою Улай, а омега-відкриттям Хірама Едсона — «сім часів», представлені річкою Хіддекель.

2520 представляє тривалість періоду, що є однаковою для кожного царства, але починається і закінчується з різницею у сорок шість років. 1798 рік позначає час кінця та прихід першого ангела з Об'явлення 14. 1798 рік є виконанням 2520 років розсіяння, накликаного на північне царство левом Ассирії. 1844 рік є виконанням «семи разів», накликаних на південне царство, і його представляє лев Вавилону. Дві річки окреслюють межі історії вістей першого й другого ангелів, яка завершилася приходом третього 22 жовтня 1844 року, коли в антиповний День викуплення прозвучали і сьома сурма, і ювілейна сурма.

Тоді зведиш засурмити в ювілейну сурму десятого дня сьомого місяця; у День Спокути засурмиш у сурму по всій вашій землі. Левіт 25:9.

Звучання сьомої сурми є символом Христового діла у поєднанні Його Божества з людською природою, і це виражено 2300 роками видіння на річці Улай, а звучання ювілейної сурми є символом завіту землі, який було порушено й наведено на Божий народ, про що Даниїл казав як про прокляття і клятву Мойсея, а Мойсей — як про «тяжбу Божого завіту».

Так, увесь Ізраїль переступив Твій закон, відступивши, щоб не слухатися Твого голосу; тому на нас пролилися прокляття та клятва, написана в Законі Мойсея, раба Божого, бо ми згрішили проти Нього. Даниїла 9:11.

«Прокляття» і «клятва», про які написано «в законі Мойсея», — це «сім разів» із двадцять шостого розділу Левіта. Слово, перекладене як «клятва», є тим самим єврейським словом, яке в Левіті перекладено як «сім разів». Прокляття за порушення клятви завіту в двадцять п'ятому розділі викладено в двадцять шостому розділі, де Мойсей називає прокляття «спором завіту».

Тоді й Я також ходитиму супроти вас і покараю вас ще в сім разів за ваші гріхи. І наведу на вас меч, що помститься за порушення Мого заповіту; і коли ви зберетеся у своїх містах, Я пошлю серед вас моровицю, і ви будете віддані в руки ворога. Левіт 26:24, 25.

Господь навів меч лева Ассирії на північне царство, щоб "покарати" їх, віддавши їх у "руку ворога", у 723 р. до н. е. Через сорок шість років, у 677 р. до н. е., південне царство відчуло прокляття Мойсея. Прокляття Мойсея — це суперечка завіту. Протягом сорока шести років леви Месопотамії були використані Богом, щоб усунути та потоптати воїнство. Наприкінці того сорокашестирічного періоду Навуходносор зруйнував святилище. Воїнство з питання Даниїла в тринадцятому вірші восьмого розділу Даниїла було поневолене своїми ворогами протягом сорока шести років, що завершилися знищенням святилища, яке було іншим предметом, що мав бути потоптаний у тринадцятому вірші. Коли ті ріки досягли 1798 і 1844 років відповідно, воїнство було зібране воедино як храм, бо воїнство є тілом, а тіло є храмом. Наприкінці того періоду храм, зведений протягом сорока шести років, мав з'єднатися з небесним храмом у шлюбі Божества з людством. Шлюб — між двома храмами, і те, що Бог поєднує, не має бути роз'єднаним.

Вода річки Тигр дійшла до 1798 року, а вода річки Євфрат — до 1844 року. Незадовго до приходу третього ангела прийшов другий ангел, і після цього на табірному з'їзді в Ексетері, штат Нью-Гемпшир, 12–17 серпня 1844 року була вилита звістка Опівнічного Крику. Ексетер означає «водна фортеця», і на табірному з'їзді відбулося фальшиве зібрання в іншому наметі, поставленому групою з Вотертауна, штат Массачусетс. Води, що беруть початок в Едемі, за словами сестри Вайт, ось-ось мали поширитися як «припливна хвиля» вздовж східного узбережжя Сполучених Штатів. Землетрус, який спричинив ту припливну хвилю, стався в Едемському саду, коли Сатана підкорив людство, спричинивши сейсмічне потрясіння в Едемі, хвилі якого сягнули Опівнічного Крику в історії міллеритів. Ця припливна хвиля вливається в Опівнічний Крик в історії ста сорока чотирьох тисяч, а хвиля, що почалася з землетрусу гріха Адама, простягається до землетрусу недільного закону з одинадцятого розділу Об'явлення.

Голос Христа — це голос багатьох вод, і ці води, поєднані разом, становлять вістку пізнього дощу. Ісаї та його син Шеар-Яшув у третьому вірші сьомого розділу стоять біля ставу при верхньому водогоні, проголошуючи вістку пізнього дощу в час запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Там вирок Ісаї щодо безрозсудного й злого царя Ахаза полягає в тому, що Господь пошле на Ахаза води Ассирії — царя Санхеріва, і його вода підніметься аж до шиї.

І знову Господь промовив до мене, кажучи: Оскільки цей народ відкидає води Шілоаху, що пливають тихо, і тішиться Реціном та сином Ремалії; то ось, Господь наведе на них води Ріки, сильні та великі,— царя Ассирії та всю його славу; і він підніметься над усі свої річища й перейде через усі свої береги. І він пройде через Юду, розіллється й перейде, досягне аж до шиї; а розпростерті його крила виповнять широчінь твоєї землі, о Іммануїле. Ісаї 8:5–8.

Ахаз відкинув води, які були 'послані' Господом, тож Господь 'послав' Ахазові води Ассирії. Ахаз "зрадів" союзу "Резіна та сина Ремалії". Ахаз "радіє" фальшивому посланню про пізній дощ, представленому Резіном і сином Ремалії.

Резін і син Ремалії, тобто Пеках, цар північного царства, становлять підроблену паралель до Ісаї та його сина. Нерозумний і злий цар Ахаз "радіє" союзу, який представляють десять північних племен Ізраїля та Сирія, символізуючи незаконний союз церкви й держави при недільному законі. Ахаз радіє, бо сором і радість — це дві протилежні емоції, які натхнення використовує, звертаючись до тих, хто представлений у дискусії про пізній дощ. Коли Єремія з'їв маленьку книжку, вона стала радістю й втіхою його серця, а Йоїл повідомляє, що Божий народ ніколи не осоромиться. Ахаз, як лаодикієць, сліпий, тож він радіє фальшивому водному посланню й відкидає істинне водне послання Ісаї. Йому слід було б соромитися, що він довіряє підробленому посланню пізнього дощу, представленому повинню царя півночі, але він відкинув послання Сілоаху.

Звістка Шілоаху у восьмому розділі книги Ісаї — це звістка пізнього дощу. Купіль Шілоах у Новому Завіті називається купіллю Сілоам. Єврейською або грецькою це означає «посланий». Було краще, щоб Христос пішов, аби Він міг «послати» Святого Духа. Ісає та Ахаз перебувають біля купелі Шілоах, і випробування полягає в тому, чи мати віру у купіль Шілоах, як вона представлена Ісаєю та його сином, чи мати віру в Реціна та сина Ремалії? Ахаз обирає між двома водами: водами Шілоаху чи водами царя Ассирії. Ахаз зрадив союзу та звістці, представленим Реціном і сином Ремалії, і тому отримав повинь спустошення замість води, що тихо плине, під час його суду. Його суд представляє недільний закон, коли цар Півночі заливає весь світ, як повинь. Це відбувається від недільного закону й далі, коли повинь Опівнічного Крику також накриває весь світ.

Ахаз радіє союзу десяти північних племен і Сирії, і таким чином радіє звістці, що поєднує церкву та державу, як це бачимо в кожному незаконному союзі, який зустрічається в Божому Слові. Ісає уособлює філадельфійця, а Ахаз — лаодикійця. Христос пов'яже свідчення Ісаї зі Своїм, коли Він зціляє сліпого, лаодикійця, при Сілоамській купальні.

І коли Ісус проходив повз, він побачив чоловіка, який був сліпим від народження. І його учні запитали його, кажучи: Учителю, хто згрішив — цей чоловік чи його батьки, — що він народився сліпим?

Ісус відповів: Не згрішив ні цей чоловік, ані його батьки, але щоб на ньому виявилися діла Божі. Мені належить робити діла Того, Хто послав Мене, доки день; надходить ніч, коли ніхто не може працювати. Доки Я у світі, Я — світло світу. Сказавши це, Він плюнув на землю, зробив із слини глину і намастив очі сліпому глиною, і сказав йому: Іди, умийся в купальні Сілоам (що в перекладі означає: Посланий). Тож він пішов, умився і прийшов зрячим.

Тож сусіди і ті, що раніше бачили його сліпим, казали: Хіба не той це, що сидів і жебрав? Одні казали: Це він; інші казали: Він схожий на нього; а він казав: Це я. Тоді вони сказали йому: Як відкрилися твої очі?

Він відповів і сказав: Чоловік на ім'я Ісус замінив глину, помазав мені очі і сказав мені: Піді до Сілоамського ставка і вмийся: і я пішов, і вмився, і прозрів. Івана 9:1-11.

Сліпий разом із нерозумним і лихим царем Ахазом випробовуються: чи покладуть вони свою надію на Сілоамську купіль чи на повінь Ассирії. Сліпий знає, що він сліпий, а Ахаз — багатий, примножив майно і ні в чому не має потреби. Ахаз — нерозумна діва при купелі пізнього дощу, а сліпий — мудра діва. Води, що Послані, або води, що послані з Ассирії, — це випробування.

Водойма — це місце, де збирається вода, а в пророчому сенсі водойма — це місце, де разом збираються різні потоки, річки, потічки, моря, океани, озера, дощ і роса — усі ці «води», які представляють голос Христа. Водойма пізнього дощу утворюється водою, що тече з верхньої водойми. Водойма представляє звістку пізнього дощу в контексті випробування. Ахаз відкинув води, що течуть тихо, але сліпий чоловік послунався звістки, пов'язаної з водоймою. Ісус узяв частку Своєї Божественності, представлену як «слина», і поєднав її з глиною, що символізує поєднання Божественності з людською природою, яке звершується Христом у Святому Святих.

Христос плонув на землю і змішав Свою слину із землею, щоб утворити глину. Він використав звістку про поєднання божественної і людської природи, щоб помазати очі сліпому. Звістка, представлена поєднанням божественної і людської природи, — це звістка 1888 року, і вона покликана перетворити людину зі стану Лаодикії у стан Філадельфії. Але ця звістка вимагає людської участі. Вони повинні піти до купальні, а потім вмитися.

Усі згрішили і позбавлені слави Божої, але Ісус сказав, що ні сліпий, ні його батьки не згрішили. Ісус знімає питання про провину за стан сліпого і представляє його як людину, яку піднято, щоб прославити Господа; а пророка постать у біблійних пророцтвах, яку піднімають для того, щоб «діла Божі явилися», — це стяг, що складається з чоловіків і жінок, які перейшли з Лаодикії до Філадельфії. Стяг — це місце, де проявляються діла Божі, бо Його справа полягала в поєднанні Божественного з людським (що символізує помазання глиною), а трофеями цієї справи є ті, хто не лише почув Лаодикійську звістку, але й виконав припис, поданий у ній. Припис для сліпого був: піди й умийся. Коли він прозрів, йому не потрібно було намагатися прославляти Бога — обставини навколо нього зробили це самі.

Це почалося з приходу Христа, за яким послідувало Його діло. Останнє діло Христа в Небесному святилищі щодо людини — перетворити людину, виводячи її з долини мертвих сухих кісток, або з мертвого стану на вулицях, або зі сліпоти, як у кажана. Його останнє діло — відтворити Свій народ за Своїм образом, і це саме те діло, яке Він звершив, коли створив Адама з пороку землі, а потім вдихнув у нього подих життя. Останнє діло є першим ділом, бо спершу Він зробив глину, а потім помазав ту глину життям Свого Духа. Для Адама Духом був Його подих, для сліпого — вода. Щодо Єзекіїлової долини мертвих кісток, то це було послання про зібрання, яке створило тіло. Потім на те тіло було вдихнуте послання чотирьох вітрів, і тоді воно стало на ноги як могутнє військо.

Коли сліпий ще залишався сліпим, Ісус побачив його, а тоді підійшов до нього. Він підходить до сліпого в контексті питання, яке поставили Його учні, таким чином даючи Йому можливість установити належне пророче тло для ілюстрації. «Діла Божі» є пророчим

символом, який простежується через багато різних ліній свідчень у Біблії. Кожен прояв «діл Божих» у Писанні звершується у час пізнього дощу. Ісус окреслює контекст цієї оповіді в термінах остаточного послання, як це представлено Іллею в останніх віршах Малахії.

Батьки і сліпа дитина не засуджені як грішники, бо це час дивних Божих діл, і в той час серця батьків і серця дітей обернуться, щоб побачити поставлене питання. Питання таке: чи був сліпий лаодикійський чоловік змінений на помазаного філадельфійського чоловіка. Саме це питання постає перед батьками та дитиною в час пізнього дощу, бо це також час суду. А час суду відбувається протягом третього й четвертого покоління згідно із завітним пророцтвом Авраама. Сліпий чоловік — це останнє, четверте покоління, а його батьки — третє. У той період послання Іллі ставить сім'ї в обставини, коли вони змушені прийняти або відкинути звістку Сілоамської купелі. Нерозумний і злий цар Ахаз відкинув звістку з тієї купелі, але сліпий чоловік її прийняв. Послання Іллі в книзі Малахії подане в контексті прокляття перед великим і страшним днем Господнім.

Коли Ісус підготував обстановку, яку ми розглядаємо, Він у своєму підсумку мети чуда зазначив, що Йому потрібно працювати тоді, бо настане час, коли ніхто не зможе працювати. Праця, про яку Він говорив, відбувається вдень, а кінець праці представлено як ніч. Його згадка стосується кінця випробувального часу.

Коли Він завершує Своє діло суду, Він знімає Свої священничі ризи й одягає Свої ризи помсти. Коли Він завершує те діло відділення загублених від спасених, діло спасіння завершується. Випробувальний час закрито, і тепер настала ніч, коли ніхто не може працювати. Вістка Христа була не лише Лаодикійською вісткою до сліпої людини, а й вісткою Іллі, поданою в контексті близькості закриття випробувального часу, що є освяченим спонуванням Христа працювати заради спасіння душ.

Спершу Христос підійшов до сліпця, потім приготував і наклав мазь, далі дав настанови щодо справи, яку сліпонець має виконати сам, і не менш важливо, що коли він береться до цієї справи, його зір відновлюється. Щойно він прозріває, він перетворюється зі сліпого лаодикійця на філадельфійця. Період перетворення цих двох церков звершився на початку — у 1856–1863 роках.

Той період представляє відділення пшениці від куколю та остаточне запечатання ста сорока чотирьох тисяч, які після того піднесені як стяг. Сліпий чоловік негайно опинився в центрі суспільної уваги, щойно він змінився з лаодикійця на філадельфійця. Сліпий чоловік — це сто сорок чотири тисячі, а злий і нерозумний цар Ахаз — це колишній народ завіту, який виплюнуто з уст Господа. У той самий момент історії Ісус або використовує Свою слину, щоб помазати Свій народ нового завіту, або випльовує зі Своїх уст народ старого завіту.

Ми продовжимо ці міркування у наступній статті.

Насувна криза

З безпомилковою точністю Нескінченний веде рахунок усіх народів. Поки Його милість пропонується і лунають заклики до покаяння, цей рахунок залишатиметься відкритим;

але коли буде досягнуто певної межі, встановленої Богом, починає діяти Його гнів. Тоді рахунок закривається; божественне терпіння припиняється; більше немає благання про милість за них.

Пророк, дивлячись крізь віки, бачив у видінні наш час. Народи цього часу отримали небували милості. Найкращі благословення Неба були даровані їм; але зросли гордіня, жадібність, ідолопоклонство, зневага до Бога й ганебна невдячність — це записано проти них. Вони швидко закривають свій рахунок перед Богом.

Швидко наближаються дні, коли в релігійному світі запанує велике сум'яття й замішання. Богів буде багато й панів багато; віятиме всякий вітер вчення; і сатана, зодягнений в ангельські ризи, звів би, якби це було можливо, і самих вибраних.

Загальна зневага, що обрушується на істинну побожність і святість, веде тих, хто не має живого зв'язку з Богом, до втрати благоговіння перед Його законом. І чим очевиднішою стає неповага до Божого закону, тим чіткішою стане лінія розмежування між тими, хто його дотримується, і світом та світолюбною церквою. Любов до Божих заповідей зростає в одних у міру того, як у інших зростає зневага до них.

Великий Я Є відстоює свій закон. Він промовляє до тих, хто робить його недійсним, у бурях, у повенях, у буревіях, у землетрусах, у небезпеках на суші й на морі. Нині час його народові виявити вірність принципам.

Ми стоїмо на порозі великих і урочистих подій. Господь уже при дверях. На Єлеонській горі Спаситель описав події, що мали передувати цій великій події: «Ви почуєте про війни та чутки про війни», — сказав Він. «Повстане народ на народ, і царство на царство; і будуть голод, пошесті та землетруси місцями. Усе це — початок скорбот». Хоч ці пророцтва частково здійснилися під час зруйнування Єрусалима, у останні дні вони мають більш безпосереднє застосування.

Іван та інші пророки також були свідками жахливих сцен, що стануть знаменнями приходу Христа. Вони бачили, як війська збираються до бою, а серця людей знемагають від страху. Вони бачили, як земля зрушується зі свого місця, як гори переносяться в серце моря, як його хвилі ревуть і бушують, а гори тремтять від його піднесення. Вони бачили, як відкриваються чаші Божого гніву, і як мор, голод і смерть сходять на мешканців землі.

Вже стримувальний вплив Духа Божого відступає від світу. І урагани, бурі, лиха на морі й на суші йдуть одне за одним у швидкій послідовності. Наука намагається все це пояснити. Знаки, що згущуються навколо нас і свідчать про близький прихід Сина Божого, приписуються чому завгодно, тільки не справжній причині. Люди не можуть розпізнати сторожових ангелів, які стримують чотири вітри, щоб вони не віяли, доки не будуть запечатані слуги Божі; але коли Бог накаже Своїм ангелам розв'язати вітри, розгорнеться така картина Його відплатного гніву, яку жодне перо не здатне змалювати.

Криза вже на порозі; але слугам Божим не слід покладатися на самих себе в цій великій скруті. У видіннях, даних Ісаї, Єзекіїлю та Іванові, ми бачимо, наскільки тісно небо

пов'язане з подіями, що відбуваються на землі. Ми бачимо Божу опіку над тими, хто вірний йому. Світ не без правителя. План прийдешніх подій у руках Господа. Велич небес має у своїх руках долю народів, а також справи своєї церкви.

Бог відкрив, що має відбутися в останні дні, щоб Його народ був готовий встояти проти бур супротиву та гніву. Ті, кого попереджено про події, що попереду, не повинні сидіти в спокійному очікуванні наближення бурі, втішаючи себе тим, що Господь укриє Своїх вірних у день лиха. Ми маємо бути як ті, що чекають на свого Господа, не в бездіяльному очікуванні, а в ревній праці, з непохитною вірою. Зараз не час дозволяти нашому розумові бути поглинутим речами другорядної важливості.

Поки люди сплять, сатана активно впорядковує справи так, щоб Господній народ не мав ні милості, ні правосуддя. Недільний рух нині прокладає собі шлях у темряві. Лідери приховують справжнє питання, і багато хто, приєднуючись до руху, самі не бачать, куди прямує прихована течія. Його заяви лагідні й, на перший погляд, християнські; але коли він заговорить, то виявить дух дракона. Наш обов'язок — зробити все, що в наших силах, щоб відвернути загрозову небезпеку. Ми повинні винести на розгляд народу справжнє питання, про яке йдеться, тим самим чинячи найдієвіший протест проти заходів, що обмежують свободу совісті. Ми повинні досліджувати Писання і бути здатними пояснити підстави нашої віри. Каже пророк: 'Нечестиві чинитимуть нечестя, і ніхто з нечестивих не зрозуміє; а мудрі зрозуміють.'

Перед нами важливе майбутнє. Щоб зустріти його випробування та спокуси і виконати його обов'язки, знадобляться велика віра, енергія та наполегливість. Але ми можемо славно перемогти; бо жодна пильна, молитовна, віруюча душа не потрапить у тенета підступів ворога. Усе небо зацікавлене в нашому благу й очікує нашого звернення до його мудрості та сили. Кожному ворожому впливу, відкритому чи таємному, можна успішно протистояти: "не силою і не міццю, а Духом Моїм, говорить Господь Саваот". Бог так само готовий нині, як і в давнину, діяти через людські зусилля і звершувати великі справи через немічні знаряддя. Ми здобудемо перемогу не числом, а через повне віддання душі Ісусові.

Тепер, поки милість ще триває, поки Ісус заступається за нас, зробімо ґрунтовну справу для вічності. Southern Watchman, 25 грудня 1906 р.